

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

무령의 혼

ผีพราย

(วิญญาณ)

คนนี้ชื่อ 1

คืนมรณของ

บุ

Todayspring (오늘봄) เขียน

มีสคัพลัส แป

VA2000s ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

คุณเคยรู้จักหรือได้ยินอาชีพที่เรียกว่ามือปราบวิญญาณไหม

งานของมือปราบวิญญาณที่ว่ามีหลายประเภท แต่หลักๆ แล้วก็จะมุ่งเน้นที่การช่วยเหลือดวงวิญญาณหลงทางและจัดการกับปีศาจที่สร้างความเดือดร้อนไปทั่ว หรือเรียกได้ว่าเป็นผู้บำบัดทุกข์ บำรุงสุขของผู้คนทั้งที่ยังมีชีวิตและไร้ซึ่งจิตวิญญาณแล้วนั่นเอง

คิมมูยองคือหนึ่งในมือปราบวิญญาณที่ว่ามี แม้เด็กมัธยมปลายอย่างเขาจะยังไม่ได้เป็นมือปราบฯ อย่างเป็นทางการ แต่ก็เริ่ม 'ทำงาน' อย่างที่มือปราบวิญญาณหลายๆ คนทำแล้ว เขารับจ้างพิเศษในโรงเรียนด้วยการช่วยเหลือผู้คนทุกเพศทุกวัยอย่างไม่เกี่ยงงอน จนหลายๆ คนพากันบอกว่าเขาเป็นนักแก้ปัญหาคนดังประจำโรงเรียน ไม่ว่าปัญหานั้นจะเล็กหรือใหญ่มูยองก็ช่วยเหลือคุณได้ทุกอย่าง และค่าตอบแทนก็ช่างเล็กน้อย ขอแค่ของเก่าเก็บอย่างโบติดมตอนเรียนอนุบาล ยางลบก้อนจิ๋ว หรือของเล่นสมัยเด็กสักอย่างก็เพียงพอแล้ว

แต่ในเมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นมือปราบวิญญาณก็ต้องพบเจอกับสิ่งลึกลับเหลือคณานับแน่นอนว่างานของพวกเขาไม่ได้ง่ายดายสบายๆ เสียทุกครั้งไป และดูเหมือนว่ามูยองกำลังเผชิญหน้ากับปัญหาที่ใหญ่กว่าที่แล้วมาเข้าอย่างจัง...แต่ปัญหาที่ว่าจะเป็นอะไรหรือใคร ร่วมตามติดชีวิตของมือปราบวิญญาณที่ชื่อคิมมูยองคนนี้ไปด้วยกันในหน้าถัดไปนะคะ

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* คิมมูรยอง

นักเรียนมัธยมปลายปีสองห้องเจ็ด เป็นลูกคนสุดท้ายของตระกูลมือปราบวิญญาณชื่อดัง ทั้งยังได้รับการทำนายว่า เป็นผู้มีพรสวรรค์ที่ในรอบร้อยปีจะมีสักคน มูรยองเติบโตมาด้วยความรักจากคนทั้งบ้าน นิสัยน่ารัก เป็นมิตรกับคนรอบข้าง และมีปณิธานอันแรงกล้าในการช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นคน วิญญาณ หรือปีศาจก็ตาม

* คีฮวานยอง

นักเรียนมัธยมปลายปีสองห้องสาม หนึ่งในคนดังประจำโรงเรียนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนหล่อที่นำก๊ว เนื่องจากบุคลิกที่ดูเย็นชา ปิดกั้นคนภายนอก เข้าถึงยากสุดๆ ชนิดที่เรียกได้ว่าคีฮวานยองไม่มีเพื่อนเลยสักคน

* ซอซึงจู

นักเรียนมัธยมปลายปีสองห้องเจ็ด เพื่อนสนิทของมูรยอง พวกเขาสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็กเนื่องมาจากความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของผู้ใหญ่สองตระกูล ทั้งยังเป็นเพื่อนบ้านกันพลอยให้เด็กๆ ตัวติดกันมาตลอด ซึงจูแลมูรยองอย่างดีจนเพื่อนๆ ต่างเรียกเขาว่าคู่ผอของมูรยอง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

1

ยามอาทิตย์อัสดง

แกรก...แกรก...

แสงอาทิตย์อัสดงเริ่มปกคลุมห้องเรียนที่ว่างเปล่า เงาของกรอบหน้าต่างทอดยาวออกไปบนพื้น แสงอาทิตย์สีส้มแดงอาบไล้ใบหน้าของเขา ท่ามกลางภาพตรงหน้าที่ชวนพิศวงราวกับเวลาถูกหยุดเอาไว้ มูรยองเอ่ยขึ้นเสียงยานด้วยสีหน้าลำบากใจ

"คือว่า..."

แกรก...แกรก...

นักเรียนชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเฝ้าปากรอฟังคำพูดที่เหลือริมฝีปากที่เฝ้ารอจนปิดสนิทเป็นเส้นตรงทำให้บรรยากาศดูเงียบสงัดและวังเวงอย่างบอกไม่ถูก เส้นผมที่ยาวปรกดวงตา สายตาที่ดูหม่นหมอง รวมถึงผิวที่ขาวจนซีดนั้นก็เช่นกัน

แกรก...แกรก...

"...นายกำลังบอกว่า...รู้สึกหนักที่ไหล่...งั้นสินะ?"

เขาดูไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ กับคำพูดที่หลุดออกจากปากอย่างยากเย็น ทำเพียงทอดสายตามองมูรยองด้วยดวงตาสีดำสนิทราวกับแอ่งน้ำหมึก เส้นผมที่ปรกลงมาพาดยาวอยู่บนไหล่ของเขา

"อืม"

แกรก...แกรก...

"..."

ทำไมกันนะ ทำไมหน่วยเสียงเพียงเสียงเดียวที่อีกฝ่ายพูดออกมาถึงทำให้ความรู้สึกของเขามันแจ่มชัดขึ้นได้มากขนาดนี้ จะว่าเป็นเสียงที่กระซิบอยู่ข้างหูก็ไม่ใช่ แต่ทำไมถึงชวนให้รู้สึกเหมือนอยู่ใกล้จนขนลุกได้ขนาดนี้

แกรก...แกรก...

มูยองฝันหลับสนิทเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บ้ายชื่อที่ติดอยู่ตรงหน้าอกมีชื่อ 'ค็ฮวานยอง' สลักไว้ ทว่าบายนั่นกลับมีเส้นผมที่ยาวสยายบดบังไปครึ่งหนึ่ง

"รู้สึกหนักที่หลังก็ต้องไปโรงพยาบาลสิ..."

แกรก...แกรก...

ทำยังไงดีล่ะเนี่ย

มูยองรู้สึกเหมือนในลำคอแห้งผาก แม้เขาจะลองกำมือแน่นและคลายออก พลังคิดๆ ดูเท่าไร แต่ก็ยังหาทางออกเหมาะๆ ไม่เจอ แม้แต่คำพูดที่เอ่ยออกไปเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศก็ยังไม่อาจทำให้ฮวานยองมีปฏิกิริยาใดๆ ตอบกลับมาได้

แกรก...แกรก...

"..."

มูยองลอบกลืนน้ำลาย ก่อนจำใจเงยหน้าขึ้นโดยไม่ลืมที่จะส่งยิ้มให้อีกฝ่าย ด้วยสีหน้าที่เป็นมิตรที่สุดเพื่อไม่ให้ฮวานยองรู้สึกหวาดระแวง ในจังหวะเดียวกันนั้น เขาก็เลื่อนสายตามองไปยังบริเวณเหนือไหล่ของฮวานยอง

แกรก...แกรก...

"..."

แกรก...แกรก...

"..."

แกรก...แกรก...

"..."

แกรก...

"..."

แกรก...

ความเงียบรอยตัวลงมาระหว่างพวกเขา แม้แต่เสียงเข็มของนาฬิกา

ยังดังฟังชัดราวเสียงฟ้าผ่า เส้นผมที่ยาวยุ่งเหยิงพาดผ่านไหล่ของฮวานของลงมา
แผ่สยายอยู่บนโต๊ะเรียน

แกรก...

"..."

สายตาของเขาและมันสับสน

กร้อบ...

เมื่อศีรษะที่โง่งเงนไปมากกลับมาตั้งตรงอีกครั้ง สายตาที่เคลือบมอมมา
ก็ทำให้มูรของเห็นตาขาวอันแดงก่ำเต็มตา เลือดที่หยดตุงๆ จับตัวกันเหนียวหนืดอยู่
ตรงปลายเล็บรูปร่างประหลาด

แกรก...

"..."

มูรของค่อยๆ ปรับการหายใจทั้งที่พูดอะไรไม่ออกอยู่อย่างนั้น แม้ฮวานของ
จะชำเลื่องมอมมา เขาก็ทำได้เพียงกำมือแน่น

ฉันจะพูดออกไปยังไงดีนะว่ามีผีผมยาวสยายกำลังชี้หลังและใช้เล็บ
ครูดไหล่ของนายแกรกฯ อยู่มาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว

สองวันก่อน | อาคารใหม่ | โรงเรียนมัธยมปลายแฮยอน

เช้ามีดที่ดวงจันทร์ทอแสงรำไร ทางเดินหน้าห้องเรียนในเวลาที่ยังเช้าอยู่มาก
เช่นนี้เงียบสงัดจนได้ยินเสียงลมพัดมาจากที่ไหนสักแห่ง เหล่าใบไม้เสียดสีกันอยู่
ด้านนอก หน้าต่างที่ถูกล็อกไว้อย่างแน่นหนาสิ้นเป็นพักๆ และมีเสียงดังครืดคราด

นักเรียนคนหนึ่งกำลังเดินเอื่อยไปตามทางเดิน ก้าวหนึ่งและตามด้วย
อีกก้าวหนึ่ง การเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้านั้นช่างดูไม่มั่นคงราวกับ
เจ้าตัวไม่ได้มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนดี สายตาที่เหม่อลอยออกไปไกลๆ อย่าง
ไร้จุดโฟกัสนั้นก็เช่นกัน

"...อยู่ที่ไหน...หาไม่เจอ..."

ไม่รู้ว่าเจ้าตัวกำลังพูดกับตัวเองหรือกำลังครุ่นคิดอย่างแน่
เสียงพึมพำนั้นฟังดูไร้เรี่ยวแรง ริมฝีปากขยับพุดอยู่ตลอด แต่เกือบทุกคำแผ่วเบา
ราวกับเสียงลมหายใจที่ฟังแทบไม่ออก แต่แล้วคนที่เดินโซซัดโซเซเหมือน
คนเมาผู้นี้จู่ๆ ก็หยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่างสุดปลายทางเดิน

"ที่นี่..."

ขนาดของหน้าต่างใหญ่ประมาณคนลอดได้หากคู้ตัวสักหน่อย มันเป็น
หน้าต่างเดี่ยวๆ ที่คนตัวสูงป็นขึ้นไปได้อย่างสบายๆ เพียงแคยกขาขึ้น

แกร็ก...

ตัวล็อกถูกปลดออกโดยไม่ต้องยื่นมือไปแตะเอง อากาศชั้นๆ พัดเข้ามา
ทางช่องว่างของหน้าต่างที่เปิดออก

"...ที่นี่สินะ?"

ช่วงเวลาของความลึกลับนั้นช่างแสนสั้น

พริบตาเดียวนักเรียนคนนั้นก็ใช้มือจับกรอบหน้าต่างและยกขาขึ้น เป็น
การเคลื่อนไหวที่ทั้งรวดเร็วและแม่นยำเหมือนก่อนหน้านี้เขาไม่ได้เดินโซเซมาก่อน
เขายกขาอีกข้างขึ้นตามแล้วเผลอตัวไปด้านนอกอย่างไม่มีรีรอ

จังหวะที่ร่างกายท่อนบนโอนเอนโน้มลงไปนั้นให้ความรู้สึกราวกับเป็น
ภาพสโลว์โมชั่น มือที่จับขอบหน้าต่างคลายออก สายตาที่ดูว่างเปล่ามีประกายยินดี
ปรากฏขึ้น

"ใช่แล้ว ตรงนี้แหละ" นักเรียนคนนั้นพุดพึมพำพาลงลับตาลงอย่างช้าๆ

"ไม่ได้นะ!"

พีบ!

เปลวไฟสีฟ้าพลันลุกโชนขึ้น แสงไฟที่วูบไหวไล่เกาะมือ เท้า และ
กระเป๋านักเรียนคนนั้นให้วุ่น ร่างที่ควรจะตกลงไปแล้วกลับหยุดลอยคว้าง
กลางอากาศในชั่วขณะ

ในตอนนั้นเอง...

"...!"

สัมผัสจากมือที่ออกแรงเต็มที่คิดว่าจับต้นคอเอาไว้แน่น ไม่เพียงเท่านั้น

เขายังใช้แขนอีกข้างรวบกอดเอวของนักเรียนคนนั้นเอาไว้ด้วย ร่างที่ถูกจับเอาไว้มัน
จึงหายหลังล้มเข้ามาด้านในแทนที่จะเป็นนอกหน้าต่าง

ดับ!

ในจังหวะเดียวกับเสียงดังนั้นร่างของนักเรียนก้นอนแผ่ลงกับพื้นของ
โถงทางเดินหน้าห้องเรียน แต่หากจะพูดให้ถูกเขาใช้ร่างของใครอีกคนเป็นเบาะรอง
และแค่ล้มก้นกระแทกพื้นเบาๆ ส่วนคนที่ทิ้งตัวลงไปทั้งตัวและโอบกอดเขา
เอาไว้มันได้แต่ส่งเสียงร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวดระหว่างลุกขึ้น

"อ้อก...เจ็บชะมัด"

"..."

"อ้อย...ให้ตายสิ เอาหินใส่กระเป๋ามาด้วยหรือไงเนี่ย..."

เปลวไฟล่องลอยขึ้น มันเพิ่มเป็นสองดวง จากนั้นก็เพิ่มขึ้นอีกเป็นสามดวง
พวกมันลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือศีรษะของพวกเขาราวกับกำลังเป็นกังวล นักเรียน
เหม่อมองไปในอากาศอันว่างเปล่าหนึ่ง ก่อนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองดังขึ้นจาก
คนทางด้านหลัง

"ฉันไม่เป็นไร แค่ข้อศอกกระแทกนะ"

น้ำเสียงสดใสนั้นให้ความรู้สึกคล้ายกับเด็กที่ยังไม่โตเป็นหนุ่มเต็มวัย
เสียงพูดที่อยู่ตรงเส้นแบ่งระหว่างเด็กผู้ชายและชายหนุ่มทำให้บรรยากาศที่อึมครึม
และเย็นเยียบค่อยๆ ผ่อนคลายลง เขาถอนหายใจเสียงดังฟูแล้วหันไปพูดกับ
นักเรียนที่อยู่ทางฝั่งศีรษะของตน

"เป็นอะไรไหมครับ ช่วยตั้งสติ..."

"..."

เมื่อสายตาสบประสาน ในแววตาของนักเรียนคนนั้นไม่มีทั้งความตกใจ
หรือความไม่พอใจ ทำให้คนที่สบตากับนักเรียนตรงหน้า...ซึ่งคนที่ว่านั้นก็คือมูรยอง
ย่นหว่างคิ้วด้วยสีหน้าลำบากใจ

"อา...ถูกสิงเข้าเต็มๆ เลยแฮะ"

ใบหน้าของนักเรียนดูไร้ชีวิตจิตใจ ต่อให้ผิวขาวมาตั้งแต่เกิดก็เป็นไปไม่ได้
ที่จะขีดจูนไรส์เลือดฝาดขนาดนี้ ไหนจะสายตาว่างเปล่าไร้จุดโฟกัสอีก แกรม

ลัมขนาดนี้แต่กลับไม่ส่งเสียงร้องออกมาสักแอะ

มูยองถอนหายใจเบาๆ ขณะใช้มือเปิดเปลือกตาของนักเรียนคนนั้น

"ออกมาเถอะครับ อย่ารังแกนักเรียนผู้บริสุทธิ์เลย"

"..."

แก้มของนักเรียนเกิดอาการกระตุกเบาๆ แม้ดวงตาจะถูกปิดไว้ แต่มูยองสัมผัสได้ว่าเขาคงกำลังรู้สึกเสียใจ

ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้กันนะ

ท่ามกลางความสงสัยเช่นนั้น ริมฝีปากขาวซีดก็ขยับเขยื้อนเอื่อยอย่างช้าๆ

"ที่นี่...หาไม่เจอ..."

"..."

"...ของฉัน..."

มูยองเสียวไปทางริมฝีปากของอีกฝ่ายโดยที่ยังไม่ละมือออกมา ในตอนนั้นเองเขาถึงได้ยินถ้อยคำแผ่วเบาพร้อมกับเสียงกระซิบที่พรุ้งพรูออกมา เป็นประโยคครบถ้วน นักเรียนตรงหน้าพูดด้วยเสียงแหบแห้งว่า...

"ไม่รู้ห้องเรียนของฉันอยู่ไหน...มันต้องเป็นตรงนี้สิ มันเคยอยู่ตรงนี้... แต่ฉันหาไม่เจอเลย..."

"..."

มูยองที่ปิดปากไม่พูดอะไรหลุบตาลงเงิบๆ ไม่จำเป็นต้องถามซ้ำเลยว่า นั่นหมายความว่าอย่างไร เพราะมีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้นที่ทำให้เสียงงมำของเขาคงนี้ฟังดูคับข้องใจอยู่ตลอดเวลา

"...ชั้นเรียนอะไร ห้องไหนครับ"

"หืม...?"

เปลวไฟที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่เริ่มลุกโชนขึ้นอีกครั้ง ดูเหมือนมันกำลังต่อต้านคำถามเมื่อสักครู่นี้ของมูยองอย่างหนัก มูยองยกมือข้างที่ไม่ได้ใช้ปิดตานักเรียน ชูนิ้วชี้ขึ้นราวกับจะขอให้มันลองดูสักครั้ง

"ถ้าบอกชั้นปีที่กับห้องมา ผมจะพาคุณไปครับ"

"...จริงเหรอ"

"ครับ ผมเป็นนักเรียนของที่นี่"

"อืม...อืม..."

"แต่ก่อนอื่นรบกวนออกจากร่างนั้นก่อนเถอะนะครับ โอเคไหมครับ"

"..."

แก้มของนักเรียนขยับเล็กน้อยเหมือนลังเลใจ และแทนที่จะเอ่ยปากเร่งเร้า
มูรยองกลับหันไปพลิกสำรวจดูกระเป๋านักเรียนคนนี้สะพายอยู่แทน
น้ำหนักไม่ใช่เล่นๆ เลยแฮะ ลำพังแค่หนังสือแบบฝึกหัดอย่างเดียวก็มีอยู่
เกินห้าเล่มแล้ว

"...ฉันไม่รู้วิธีออก..."

"ครับ?"

"เรื่องนั้น...ฉันทำไม่ได้หรอก..."

ท่าทางการพูดที่ดูอ้อมแอ้มนั้นไม่ว่าใครฟังก็รู้ว่าโกหก แม้แต่เหล่าเปลวไฟ
ที่ล่องลอยอยู่รอบตัวมูรยองเองก็ลอยหมุนวนเหมือนจะบอกว่า 'ดูเอาเถอะ'
มูรยองจึงลอบเลียริมฝีปากก่อนยื่นข้อเสนอให้ด้วยน้ำเสียงประนีประนอม
"งั้นก็ไปกันทั้งแบบนี้แหละครับ"

"..."

"แต่ต้องหลับตาเอาไว้จนกว่าจะถึงนะครับ โอเคไหม"

ไม่มีคำตอบใดตอบกลับมา แต่นั่นก็ถือเป็นการตกลงในอีกแบบแล้ว
มูรยองเอามือออกอย่างไม่ไวใจนัก หลังจากดูจนแน่ใจแล้วว่านักเรียนยังหลับตาอยู่
เขาก็ลุกขึ้นยืน ทันทีที่เขาช่วยจับแขน นักเรียนก็โงนเงนลุกขึ้นตาม

"จะไปชั้นเรียนปีไหนนะครับ"

"ปีสาม"

"ห้องล่ะครับ"

"ห้องหนึ่ง..."

"อ่า...ปีสามห้องหนึ่ง"

รอยยิ้มสว่างไสวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของมูรยอง เขายิ้มจนตาหยีดูอบอุ่น
ก่อนสะพายกระเป๋าขึ้นบนไหล่พร้อมกับหันไปขยิบตาให้กับลูกไฟที่ลอยอยู่ในอากาศ

"ตรงเผง"

[3-1]

นั่นคือเลขห้องที่เขียนไว้บนสมุดแบบฝึกหัดพอดี

มูยองเป็นลูกคนสุดท้ายของตระกูลมือปราบวิญญาณอันรุ่งโรจน์และมีชื่อเสียง ครอบครัวเขามีทั้งพ่อแม่ที่รักใคร่กันดี พี่ชายที่ขี้เล่น พี่สาว และลูกหมาหนึ่งตัว เขาเติบโตมาด้วยความรักจากคนทั้งบ้าน ทั้งยังได้รับการทำนายว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ที่ในรอบร้อยปีจะมีสักคน

พลังวิญญาณที่มูยองมีนั้นเหนือกว่าระดับพลังวิญญาณของพวกผู้ใหญ่มาตั้งแต่แรกเกิด และแม้จะไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ แต่เขาก็รู้วิธีจัดการกับพลังเหล่านั้นได้ตั้งใจนึก โทนจะความสามารถในการสัมผัสวิญญาณอันโดดเด่นนั้นอีก พรสวรรค์ระดับนี้ต้องบอกว่าเขาไม่ใช่แค่คนธรรมดาอยู่แล้ว

พลังของเขานั้นถึงกับมีคำที่กล่าวกันไปทั่วว่า 'ถ้าจะเอาชนะคิมมูยองคงต้องเกิดวันอธิกวาร* ให้ได้เสียก่อน' แต่แน่นอนว่าพูดไปก็เท่านั้น เพราะมูยองเกิดในเดือนอธิกมาส**

อย่างไรก็ดีทุกวันนี้มูยองผู้มีอนาคตสดใสก็กำลังเดินไปบนเส้นทางของการเป็นมือปราบวิญญาณอย่างราบรื่นไร้ปัญหา ตอนกลางวันไปโรงเรียนมัธยมปลายตามปกติ ตอนกลางคืนฝึกควบคุมจิตอยู่ที่บ้าน และในบางครั้ง...

"ผี"

เขาก็มีงานอดิเรกเป็นการจับผี

"...ว่าไงนะ"

"ฉันไม่ได้นอนเพราะผี..."

* วันอธิกวาร (Leap Day) คือวันที่ 29 กุมภาพันธ์ ซึ่งในรอบสี่ปีจะมีหนึ่งครั้ง

** อธิกมาส เป็นคำจากภาษาบาลีสันสกฤต โดยอธิก แปลว่าเกิน มาก ส่วนคำว่ามาส แปลว่าพระจันทร์หรือเดือน อธิกมาสจึงหมายถึงเดือนที่เพิ่มขึ้นในปีจันทรคติ กล่าวคือในปีนั้นจะมีสิบสามเดือน โดยมีเดือนแปดสองหน เมื่อหมดเดือนแปดแล้วก็นับซ้ำอีกครั้ง เรียกว่าเดือนแปดแรกและเดือนแปดหลัง

เดือนพฤษภาคมที่การสอบกลางภาคได้เสร็จสิ้นลงไปแล้ว ตอนที่ทุกคนกำลังอยู่ในช่วงเวลาว่างเพราะยังไม่ถึงเวลาเข้าเรียน มูรยองกลับพบบ้านลงกับโต๊ะพลางร้องโอดครวญออกมาเสียงดัง ตาที่ใกล้จะปิดอยู่รอมร่อแบบนั้น ใครเห็นก็รู้ว่า เป็นอาการของคนง่วงนอน

"อ้า...นี่เอง"

ขอซึ่งจุที่นั่งอยู่ข้างเขาผงกศีรษะอย่างเข้าใจสถานการณ์ ในฐานะคนที่เห็นมูรยองมาตั้งแต่เด็กอย่างเขา เพียงได้ยินคำว่า 'ผี' คำเดียวก็มากพอให้เดาสถานการณ์คร่าวๆ ได้แล้ว บางทีเพื่อนของเขาคนนี้ อาจถูกใครสักคนว่าจ้าง หรือไม่อย่างนั้นคิมมูรยองก็อาจแค่กำลังแสดงคุณสมบัติเฉพาะตัวด้านการสอดรู้สอดเห็นอยู่ก็เท่านั้นเอง

"รับงานมาสินะ?"

"..."

การเดาครั้งแรกผิดไปอย่างน่าเสียดาย มูรยองหลบตาเสียบบๆ แทนการตอบ ซึ่งจุเลยเดาผิดเป็นเชิงบอกว่า 'พอมือปราบผีอาสาศักดิ์คนเก่ง'

"คราวนี้เรื่องอะไรอีกล่ะ"

"..."

มูรยองยู่หน้าทันควัน ดวงตากลมจึงหรือลงอย่างไม่เข้าใจ ถึงมูรยองจะทำหน้าเหมือนหนักใจ แต่ซึ่งจุรู้ดีว่าอีกเดี๋ยวมูรยองก็จะเล่าออกมาเอง

"ก็แบบว่า...เรื่องที่พวกคุณพี่หมดสติกันที่ตึกใหม่นะ"

มูรยองเล่าความจริงออกมาโดยที่ยังทำหน้าหงิกหน้างออยู่แบบนั้น ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ซึ่งจุรู้ดีอยู่แล้ว

"เรื่องแปลงดอกไม้ของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษสินะ?"

ที่ตึกใหม่ของโรงเรียนมัธยมปลายแฮยอนมีแปลงดอกไม้ที่อาจารย์สอนภาษาอังกฤษสูงวัยเป็นคนดูแล เป็นสถานที่ที่ใช้ปลูกดอกไม้ตามฤดูกาล ทั้งในฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ไม่นานมานี้ที่แห่งนั้นได้กลายเป็นสถานที่ที่มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะทุกเช้าจะมีนักเรียนมัธยมปลายปีสามผลัดเปลี่ยนกันมาหมดสติอยู่ตรงแปลงดอกไม้ นั่นโดยไม่ทราบสาเหตุ

"ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ ดีที่เมื่อวานฉันลงไปเผ่าที่นั่นไว้อ่อน"

เมื่อคืนมูยองถ่างตาเผือกใหม่เพื่อหาสาเหตุของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทั้งคืน เขาซ่อนตัวอยู่ในห้องเรียนที่มองเห็นแปลงดอกไม้ได้ชัดเจนและอดทนรออย่างใจจดใจจ่อจนถึงเช้า ถึงแม้ความมึนงงจะถาโถมเข้ามาเป็นระยะๆ แต่การได้รู้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไรสำหรับเขาอยู่แล้ว

"ก็เ็นไปตามคาดนั่นแหละ เด็กปีสามคนหนึ่งถูกผีเข้าแล้วก็พยายามจะกระโดดหน้าต่าง"

"บ้านา...หน้าต่างเนี่ยนะ"

"อืม หน้าต่างตรงหน้าต่างดอกไม้นั่นแหละ"

"แล้วไงต่อ? นายได้จับเขาไม่ให้กระโดดไว้ไหม"

"ก็ต้องจับไว้สิ เนี่ย ฉันจับรุ่นพี่คนนั้นไว้แล้วโดนลื้มทับเข้าเต็มๆ ข้อศอกข้าไปหมดแล้วเนี่ย"

มูยองแดงตัวขึ้นนั่งพลางทำหน้าเหยเกระหว่างยื่นแขนขาออกมาให้ดูมันเป็นส่วนที่ถูกกระแทกอย่างแรงระหว่างที่เขาจับนักเรียนคนนั้นเอาไว้แล้ว ลื้มกลับไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน พอลองไปดูในห้องน้ำก็เห็นว่ามียอยข้อศอกซี่เข็มตั้งแต่ข้อศอกลามลงมาถึงท่อนแขนด้านล่าง

"นายทำดีแล้วละ ถ้าเกิดเขาตกลงไป...ไม่สิ เดียวนะ หน้าต่างที่ว่านั้นชั้นไหนนะ"

"..."

คำพูดของซึ่งจุทำให้มูยองชะงักการเคลื่อนไหวไปครู่หนึ่ง ซึ่งจุขมวดคิ้วเล็กน้อยเหมือนกับว่ามีบางอย่างแปลกๆ ซึ่งมันแปลกตรงที่แม้คราวนี้คิมมูยองจะเล่าว่าจับไว้ทัน แต่ที่ผ่านมามาจนถึงตอนนี้เขาก็ไม่เคยได้ยินว่าที่ตรงนั้นมีนักเรียนคนไหนได้รับบาดเจ็บเลยสักคน

และแล้วมูยองก็ตอบกลับมาด้วยเสียงแผ่วเบาหลังเงยบอยู่นาน

"...ชั้นหนึ่ง"

พอจับนักเรียนคนนั้นไว้แล้ว เขาถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าจุดที่เขา นั่งเผ่าอยู่ มันแค่ชั้นหนึ่งเท่านั้น

"ก็เห็นว่าเขาจะกระโดดลงไป เป็นใครก็ตกใจกันทั้งนั้นแหละ..."

มูรยองไม่ได้บอกไปว่าความจริงแล้วเป็นเพราะเขากำลังเคลิ้มจนจะหลับอยู่ ก็เลยยิ่งตกใจหน้าตาตื่นเป็นพิเศษ ด้วยความที่ไม่อยากทนฟังคำถามที่ว่ายังจะอดหลับอดนอนไปทำเรื่องพรรคนั้นอยู่อีกหรือ แต่แล้วซึ่งจูก็พูดออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นเยือกตามคาด

"เดี๋ยวนั้นนายถึงขั้นละเมอช่วยคนที่จะข้ามหน้าต่างออกจากชั้นหนึ่ง จนตัวเองได้รับบาดเจ็บเลยสินะ?"

"..."

เขาไม่ได้พูดต่อว่า 'โชคคือนะที่เป็นชั้นหนึ่ง ไม่งั้นได้งานเข้าแน่' เพราะมูรยองที่ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายกับทุกเรื่องก็คิดว่ายังมีไหวพริบอยู่เหมือนกัน ซึ่งจูถอนหายใจดังแล้วหยิบยาทาแผลออกมาจากกระเป๋าของตัวเอง

"แล้วทำไมไอ้ผีบ้านันถึงได้มาฆ่าตัวตายที่ชั้นหนึ่งล่ะ"

"นี่ ฆ่าตัวตายอะไรกัน ไม่ได้จะฆ่าตัวตายสักหน่อย"

มูรยองยื่นแขนไปหาซึ่งจูโดยไม่พูดอะไร ที่แรกเขาลองพับแขนเสื้อขึ้น แต่สภาพมันออกมายับเยินดูประหลาด เขาเลยตัดสินใจถอดเสื้อออกแทน คงต้องขอบคุณเสื้อยืดที่สวมไว้ด้านใน เขาจึงไม่อายที่จะปลดกระดุมออก ซึ่งจูช่วยทายาให้ด้วยนิ้วมือสากด้านปลายถามขึ้นอย่างไม่ใส่ใจนัก

"ถ้าไม่ใช่ฆ่าตัวตายแล้วอะไร"

"เธอก็แค่อาจารย์ที่มีความรับผิดชอบมากคนหนึ่ง"

ทางตาของมูรยองตกลงแลดูเศร้า เวลาเห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าแบบนี้ที่ไร ซึ่งจูเองก็พลอยใจอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัวทุกที ในวินาทีเดียวกันนั้นเขาก็นึกสงสัยว่าเจ้าคนที่สิ้นสียเข้าใจหัวอกคนอื่นนี้ไปได้ยินเรื่องราวแบบไหนมาอีก

"ตรงที่ที่เป็นตึกใหม่เคยเป็นพื้นที่ของตึกร้าง เธอเป็นอาจารย์ที่เคยทำงานที่นั่นเมื่อนานมาแล้ว"

ไม่นานมานี้มีงานก่อสร้างโดยทุบตึกร้างที่มุมหนึ่งของโรงเรียนทิ้งเพื่อสร้างตึกใหม่ การก่อสร้างถูกวางแผนเอาไว้ตั้งแต่ก่อนมูรยองเข้าเรียนที่นี่ แต่เพิ่งจะเริ่มดำเนินการอย่างจริงจังตอนที่พวกเขาอยู่ชั้นมัธยมปลายปีสอง เหล่านักเรียน

ต่างพากันไม่พอใจว่าทำไมถึงได้ล่าช้านัก แต่มูยองคิดว่าอย่าไปยุ่งวุ่นวายกับที่แห่งนี้น่าจะดีกว่า

"เพิ่งได้เป็นอาจารย์ประจำชั้นครั้งแรกก็ดันกลายเป็นแบบนี้ไปเสียได้... เธอเองก็รู้ว่าตัวเองตายแล้ว แถมรู้อยู่แล้วด้วยว่าการทำแบบนี้มันผิด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกติดค้างในใจเลยไปสิงร่างของเด็กที่เธอมองเห็น"

"...นั่นเข้าไปในห้องเรียนดีๆ ก็ได้ นี่ ทำไมต้องโดดหน้าต่างด้วยเล่า"

"ฉันลองดูฝังตึกก่อนที่จะทาบแล้ว ตรงนั้นคือห้องของปีสามห้องหนึ่ง"

เนื่องจากเป็นตึกที่สร้างขึ้นใหม่ ตำแหน่งของห้องเรียนจึงไม่เหมือนเดิม ผู้ที่ความรู้สึกนึกคิดไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ย่อมไม่มีทางหาห้องเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วเจอ จึงทำได้แค่ลองลอยไปมาไม่รู้จัก หรือไม่ก็วนเวียนอยู่ในที่ที่ตัวเองรู้จักอยู่แล้วเท่านั้น

"พอได้เข้าห้องเรียนและไปยืนอยู่หน้าโต๊ะอาจารย์ เธอถึงได้ไปสูสุดติ"

อันที่จริงเธอได้แนะนำตัวและบอกชื่อกับเขาด้วย แต่มูยองไม่ได้เล่าไปถึงขั้นนั้น เพราะถ้าลงรายละเอียดไปมากกว่านี้ ซอซึงจูก็จะเริ่มบ่นเขาตามความเคยชินของเจ้าตัวทันที แล้วมูยองก็รู้ดีเลยว่านิ้วมือที่ทายาให้เขาอยู่ตอนนี้จะสามารถทำให้เขาเจ็บได้มากขนาดไหน

"ดีแล้วล่ะ ที่นี้อาจารย์สอนภาษาอังกฤษจะได้เลิกร่องให้ว่าแปลงดอกไม้พังหมดแล้วสักที"

ซึ่งจุที่ทายาอย่างเบามือเสร็จแล้วเช็ดนิ้วกับเสื้อของมูยอง นับเป็นการกระทำที่หน้าไม่อายเอามากๆ เพราะเจ้าตัวก็มีกระดาดหิซชูอยู่ในล็อกเกอร์แท้ๆ แต่มูยองก็ไม่ได้พูดอะไร ได้แต่ทำปากบ่นงุบงิบเท่านั้น

หลังจากนั้นมูยองก็กลับไปจนถึงเวลาพักเที่ยง เขาหลับทั้งในคาบโฮมรูมและคาบเรียนแรกของวัน แม้แต่ระหว่างที่กำลังเดินไปยังห้องดนตรีที่ไม่น่าจะหลับได้ เขาก็ยังเดินสัปหงกไปตลอดทาง

นั่นถือเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ถึงแม้เขาจะอธิบายให้ซึงจูฟังไปแค่คร่าวๆ แต่ที่จริงนี่คือวันที่สามแล้วที่มูยองได้รู้ติดกัน แม้จะถูกเรียกว่าเป็นผู้มีความสามารถ

ด้านวิญญาณที่เกิดมาพร้อมพรสวรรค์ แต่อย่างไรเสียการอดหลับอดนอนขนาดนี้ มนุษย์เราย่อมต้อง่วงเป็นธรรมดา

"คิมมูยอง ตื่นสักทีเถอะน่า ไปกินข้าวกันได้แล้ว"

"อือออ..."

"อืออะไรกันเล่า นายนี่นะ บอกให้ตื่นได้แล้วไง"

ซึ่งจูเขย่าปลุกมูยองอย่างไม่ลังเลใจท่ามกลางเสียงอดบอเวลาพักเที่ยง มูยองที่งัวเงียปรือตาขึ้นมาโบกมือไล่เหมือนรำคาญ สื่อเป็นนัยว่า 'นายไปกินคนเดียวเถอะ' แต่ซึ่งจูก็ยังไมยอมแพ้ง่ายๆ

"นี่ กินข้าวกลางวันก่อนแล้วค่อยมานอน"

หากเป็นเวลาเรียนก็ไม่แน่ แต่ถ้าเป็นเวลาพักเที่ยงเช่นนี้ ซึ่งจูไม่มีวันยอมอ่อนข้อให้แน่นอน ในพจนานุกรมของซอซึ่งจูไม่มีคำว่า 'อดข้าวกลางวัน' ในฐานะที่มูยองเองก็เป็นคนที่ต้องใช้พลังจิต เพราะอย่างนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องรักษาพลังงานในร่างกายไว้ไม่ให้หมดแรง

สุดท้ายแล้วซึ่งจูจึงต้องลากถูคู่หูมูยองไปที่โรงอาหาร นักเรียนทุกคนที่มองมาเห็นมูยองในสภาพที่กึ่งๆ จะถูกแบกขึ้นหลังต่างพากันกลืนขำ

มูยองคืนสติตั้งแต่กลางทาง แต่ก็ยังเกาะหลังซึ่งจูเอาไว้ด้วยเหตุผลที่ว่า ขี้เกียจเกินกว่าจะเดินด้วยเท้าของตัวเอง

"พวกนั้นพากันมาในสภาพนั้นอีกแล้ว"

"มูยองยังหลับอยู่อีกเหรอ"

"ซอซึ่งจูนี่ก็โคตรใจดีเลย ถ้าเป็นฉันปานนี้คงทิ้งมูยองไปแล้ว"

"คนเป็นพ่อจะทิ้งลูกลงได้ยังไงกัน"

"ไอ้คนที่เรียกฉันว่าพอนะ ออกมานี่เลยนะเว้ย"

ประโยคหลังสุดนั้นโผล่ออกมาจากปากของซึ่งจู ในขณะที่มูยองกลับยิ้มอย่างสดใสพลางแกว่งขาไปมาต่างจากซึ่งจูที่กำลังหัวร่อนอย่างสิ้นเชิง ท่าทางแบบนี้ก็ชัดเจนแล้วว่าเจ้าตัวนี้ก็ชอบใจแค่ไหน ไม่เพียงเท่านั้นเขายังทำให้สถานการณ์นี้น่าอายมากยิ่งขึ้นไปอีกด้วย

"พ่อค้าบ ป่อนผมหน่อย หน่อย"

"ไ้บ้านี่"

ซึ่งจุสลดเจ้าลูกชายที่เกาะหนีบติดหลังเหมือนหมากรังทั้งอย่างไม่ลังเล มูยองที่ลงสู่พื้นเต็มสองเท้าอย่างมีทักษะยึดตัวขึ้นยืน ด้วยความที่ได้นอน อย่างเต็มอิมมาตลอดเช้า ร่างกายเลยเบาสบายขึ้นเยอะ

"คิมมูยอง นายทำอะไรทุกคืนถึงได้หลับตลอดเลย นายออกไปจับผีจริงดิ"

ระหว่างทางเดินไปยังโรงอาหารเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็ถามขึ้นมาอย่างแห่ๆ ซึ่งใครดูก็รู้ว่าแค่ล้อเล่น มูยองเลยตอบว่า "รู้ได้ไงนะ" ไปแบบไม่ได้คิดมาก มีเพียงซึ่งจูเท่านั้นที่ขมวดคิ้วและถอนหายใจ

"โลกนี้มีผีที่ไหนกัน"

"ทำไมละ ฉันเชื่อเรื่องผีนะ"

"ฉันด้วย ตอนแรกก็ไม่เชื่อหรอก แต่พอเห็นมูยองแล้วก็ดูท่าว่าจะมีจริงๆ"

แล้วหัวข้อการสนทนาก็ตามมาด้วยเรื่องผีที่ถูกโพสต์เล่าเรื่องราว บนอินเทอร์เน็ตเป็นซีรีส์ อย่างเช่นมีอะไรบางอย่างออกมาจากตู้เสื้อผ้า มีใคร มาเคาะประตูแต่ด้านนอกกลับไม่มีใครอยู่ ไปจนกระทั่งมองเห็นยมทูตในความฝัน ซึ่งเป็นหัวข้อการสนทนาที่ไม่ค่อยสนุกสักเท่าไรสำหรับมูยองที่ถูกฝึกกวนจนเข้า

"มูยองอา* ไหนๆ ก็พูดแล้ว ฉันขอรับกวนเรื่องหนึ่งสิ"

จู่ๆ คนที่ยืนอยู่ด้านข้างก็คว้าแขนมูยองไว้แล้วพูดขึ้น อีกฝ่ายเป็นเพื่อน ที่เคยพูดมาตลอดว่าไม่เชื่อเรื่องผี แต่แทนที่จะชี้ให้เห็นถึงความจริงข้อนั้น มูยอง กลับคิดอะไรในใจไปเรื่อยเปื่อย

"อืม..."

หลังเข้าโรงเรียนมัธยมปลายมา มูยองก็เริ่มรับงานปราบผีแบบง่ายๆ อย่างเช่นช่วงนี้ได้ยินเสียงแปลกๆ ดังมาจากห้องดนตรี ช่วงนี้ลิปต์ที่คอนโดฯ ดูแปลกๆ หรือแม้แต่การฝันร้ายในตอนกลางคืน

ตอนแรกเขาก็รับเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณ แต่มันก็ค่อยๆ ผิดเพี้ยนไป จนตอนนี้กลายเป็นว่าเขารับงานจำพวกไล่สตอลก์เกอร์หรือสวมบทเป็น

* 'อา' หรือ 'ยา' ใช้เดิมหลังชื่อคนเวลาขานเรียกสำหรับคนที่สนิทกันเท่านั้น โดยเป็นการเดิมเข้าไปเพื่อให้ หางเสียงนั้นฟังดูนุ่มนวลขึ้น แสดงถึงความสนิทสนมและความเป็นกันเอง ทั้งนี้หลักการใช้คือหากท้ายชื่อ มีตัวสะกดใช้ 'อา' หากท้ายชื่อไม่มีตัวสะกดใช้ 'ยา'

แฟนหนุ่มไปด้วยแล้ว นับเป็นการถูกจ้างที่คล้ายการเป็นนักแก้ปัญหามากกว่า
จะเป็นนักปราบผี แต่มูรยองไม่เคยนึกถึงหากมันเป็นงานที่ได้ช่วยเหลือผู้คน
ยิ่งไปกว่านั้นเขายังได้ค่าตอบแทนจากงานพวกนี้เรื่อย ๆ อีกต่างหาก

สิ่งที่น่าแปลกคือค่าจ้างนั้นไม่ใช่เงิน แต่เป็นสิ่งที่

"มินจี พอดีว่าฉันไม่มีอะไรจะรับจากเธอนะ..."

"จ่ายเป็นเงินไม่ได้เหรอ"

"เงินฉันเยอะแล้วนะ"

มูรยองมักขอของเก่าๆ ขึ้นเล็กน้อยจากผู้ว่าจ้าง ของจำพวกดินสอกด
ที่ใช้มาตั้งแต่เด็ก ยางลบหุ่ๆ หรือแว่นคู่สำหรับมิตรภาพแบบข้าๆ ยิ่งเล็กและ
ยิ่งเก่าได้เท่าไรก็ยิ่งดี

"ว่าแต่เธอพอจะมีของเก่าๆ บ้างไหมละ เก้าแบบที่เกิณลิปปีนะ"

"แว่นคู่ที่เคยใส่คู่กับแฟนเก่าได้ไหม"

"...แล้วมันมันเกิณลิปปีหรือไงละ"

มูรยองหัวเราะคิกคัก มินจีจึงยกยิ้มแหยๆ พร้อมกับตอบว่า "คิดไว้แล้ว
เสียว่าคงไม่ได้"

ในวินาทีที่มูรยองตั้งท่าจะถามต่อว่า 'ถ้าฉันเธอพอมีของคล้ายๆ
พวกยางรัดผมที่ใช้ตอนสมัยเด็กไหม'

"..."

จู่ๆ มูรยองก็สัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างที่ไม่คุ้นเคยจากที่ไหนสักที่ มัน
เป็นกลุ่มก้อนความหนาวยะเยือกรุนแรงชนิดที่ทำให้เสียวสันหลังวาบจนเขา
ต้องหันไปมองอย่างลึ้มตัว ในตอนนั้นเองที่มีใครบางคนออกมาจากโรงอาหาร
และเดินเฉียดผ่านมูรยองไป

"มีอะไร"

"เปล่า..."

เขาคนนั้นเป็นนักเรียนที่ตัวสูงใหญ่กว่าเพื่อนในรุ่นเดียวกันคนอื่น
ไหล่ของเขากว้างจนไม่เหมือนนักเรียนมัธยมปลาย ท่าทางการเดินดูเนือยๆ
มูรยองมองดูเขาเดินห่างออกไปช้าๆ พลางสายหวั่ทั้งที่ยังคงหรีตามอง

"ไม่มีอะไร"

"แต่ฉันว่ามีนะ"

แน่นอนว่าซึ่งจุไม่เชื่อคำพูดของมูรยอง เขาจึงย้อนด้วยน้ำเสียงระอา พร้อมกับหันมองไปในทิศทางเดียวกัน ใครคนนั้นเดินผ่านไปไกลแล้ว เขาเลยต้องกะพริบตาถี่ๆ เพื่อเพ่งมองชั่วคราว ก่อนจะหลุดพูดชื่อหนึ่งที่แสนคุ้นเคยออกมา

"คีสวานยอง?"

ไม่รู้ว่าเขาคิดไปเองหรือเปล่าถึงได้เห็นคนที่เดินอยู่ไกลๆ หยุดชะงักไปครู่หนึ่ง แต่ระยะห่างขนาดนี้ไม่มีทางที่คีสวานยองจะได้ยินแน่ๆ เขาน่าจะแค่ตาผัดไปเอง

"คีสวานยองหรือ ไหนๆ"

"โห ตัวสูงใหญ่ทุกครั้งที่เห็นเลยแฮะ"

"ตัวสูงจัง อิจจาชะมัด"

"ฉันว่าสูงขนาดนั้นก็ไม่ได้หรอก..."

"รู้สึกระน่า ที่พูดแบบนี้เพราะนายเตี้ยนะสิ"

หัวข้อสนทนาจากที่ตอนแรกเป็นเรื่องผี ตอนนั้นก็กลับข้ามไปเป็นเรื่องคีสวานยองอย่างรวดเร็ว บ้างก็ว่าเขาหล่มมากแต่รู้มารยาท บ้างก็ว่าพวกเด็กเรียนเก่งก็เป็นแบบนี้กันหมดแหละ

ขณะที่บทสนทนาใกล้จะกลายเป็นการนินทาลับหลังไปทุกทีๆ ด้วยความเห็นที่เพื่อนคนหนึ่งซึ่งเคยเรียนร่วมห้องกับเขาเล่าออกมาอย่างออกรส ซึ่งจูกิหันมาถามมูรยอง

"จู่ๆ หมอนั่นมันทำไม"

มูรยองสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงโดยไม่ได้อบอะไร ปลายนิ้วของเขาสัมผัสเข้ากับพลาสติกแข็งๆ พอแน่ใจว่าสวานยองเลี้ยงตรงมูมดึกในจังหวัดที่คิดไว้แล้วจึงจะคายตาออกมาเหมือนไม่ได้สนใจอะไร

"เปล่า แค่เห็นว่าสูงเลยอิจจานะ"

คำตอบแบบหน้าตายนั้นทำให้ซึ่งจุเลิกสงสัย พร้อมกับตบไหล่ปลอบเขาด้วยสีหน้าเห็นใจพลางบอกว่า "ไม่เป็นไรนะ นายแค้อยู่ในวัยกำลังโต" เป็นการปลอบที่ไม่ค่อยมีความจริงใจเจือปนอยู่สักเท่าไร แต่มูรยองก็จะยอมเชื่อแล้วกัน

หลังจากนั้นหัวข้อสนทนาก็เปลี่ยนเป็น 'ทำไมคือฮวานยงถึงได้ไปไหนมาไหนตัวคนเดียว' บางคนเดาว่าเพราะเขาไม่มีเพื่อน บางคนก็เดาไปในแง่ลบว่าเขาดูเหมือนไม่คิดจะคบเพื่อนเลยด้วยซ้ำ มูยองตัดบทการสนทนาพวกนั้นก่อนจะเอ่ยปากถามเพื่อนคนที่มึนเรื่องจะขอร้องก่อนหน้านี้

"สรุปว่าเรื่องที่จะให้ช่วยคือ?"

เรื่องที่มินจีกังวลก็คือการที่ห้องสมุดมักละเทะในทุกเช้า ต่อให้จัดไว้อย่างเป็นระเบียบแค่ไหน พอวันรุ่งขึ้นมาดูอีกทีก็จะพบกองหนังสือระเนระนาดอยู่ที่พื้น หรือไม้ตำแหน่งก็สลับกันมั่วไปหมด

ถึงตอนแรกจะแค่นี้ก็สงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่และสุดท้ายก็ปล่อยผ่านไป แต่พอเกิดขึ้นซ้ำๆ เป็นครั้งที่สองครั้งที่สาม เธอจึงเริ่มคิดแล้วว่าดูเหมือนจะมีบางอย่างผิดปกติ

'เหมือนโดนใครแกล้งเลย ไม่ว่ายังไงก็ต้องจับให้ได้นะ'

มูยองตัดสินใจตกลงรับงานโดยไม่ถามความให้ยืดยาว แม้ไม่มีของอะไรที่จะรับจากเพื่อนคนนี้ แต่ก็ตกลงกันไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่าคอยคุ้ยกันในภายหลังอีกที

ช่วงเวลาในการตรวจสอบเรื่องนี้คือหนึ่งอาทิตย์ แต่ถ้ามูยองตัดสินใจจะลงมืออย่างจริงจัง เขาก็สามารถที่จะคลี่คลายมันได้ภายในคืนเดียว

วันนี้ต้องกลับไปนอนที่บ้านให้เต็มอิมซะแล้วสิ

ดูเหมือนซึ่งจะอ่านความคิดของมูยองออกแบบทะลุปรุโปร่ง เขาเลยกำชับหลายครั้งระหว่างกินข้าวกลางวัน

"รอบนี้ไม่ใช่งานรีบเร่งอะไร วันนี้พักได้ก็ช่วยพักหน่อยเถอะ"

ถึงมูยองจะยิ้มให้เห็น แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมตอบคำว่า 'รู้แล้วนะ' กลับไป

"ทำไมได้รีบจับให้ได้เร็วๆ มันสบายใจกว่านี่นา"

ช่วงหัวค่ำที่ทุกคนกลับบ้านไปกันหมดแล้ว มูยองกำลังยืนหรือたらจ่าวอยู่

ตรงหน้ากำแพงโรงเรียน

ลูกไฟดวงหนึ่งซึ่งเคยหมุนวนอยู่รอบตัวเขาลอยไปมาซ้ายทีขวาทีราวกับจะตอบว่า 'ไม่เอาด้วยหรอก' แต่มูยองก็ยิ้มอย่างสดใสซึ่งความไม่พอใจ

"บริหารจัดการให้เสร็จภายในวันนี้ก็สบายแล้วนะ"

ในเมื่อแน่ใจเรื่องสถานที่เกิดเหตุแล้ว และยังรู้แน่ชัดว่าต้องทำอะไรบ้าง เขาก็พอมีเรื่องที่เดาไว้คร่าวๆ ในหัวแล้ว ดังนั้นงานนี้คงใช้เวลาจัดการไม่นานนัก ถ้ามีเงินก็ไม่ได้เลวแบบเกินจริง ค็นนี่ก็น่าจะมีเรื่องแบบเดิมเกิดขึ้นที่ห้องสมุดอีก

มูยองกระโดดเบาๆ อยู่กับที่พลางประเมินความสูงของกำแพงอย่างรอบคอบ บนขอบกำแพงสูงที่ต่อให้เอื้อมมือทั้งสองข้างจนสุดก็แตะไม่ถึง มีรั้วลวดหนามที่สูงพอๆ กับช่วงตัวของมูยองติดตั้งไว้อยู่ นับเป็นความสูงที่ปกติแล้วไม่สามารถปีนข้ามได้ แต่มูยองก็กระโดดขึ้นไปอย่างไม่ลังเล

หมับ

มูยองกระโดดขึ้นคว้าขอบกำแพงเอาไว้ได้อย่างเคยพ้อมกับใช้เท้าข้างหนึ่งยันกำแพงเรียบๆ เอาไว้ จากนั้นใช้แรงส่งพาตัวเองขึ้นไปในรวดเดียว หลังขึ้นมาบนกำแพงได้สำเร็จด้วยท่าทางที่ดูเป็นธรรมชาติเหมือนสายน้ำไหล เขาก็โยนกระเป๋าสี่สพายอยู่ลงไประหว่างรั้วลวดหนาม

ตุ๊บ

เมื่อได้ยินเสียงกระเป๋าทกลงสู่พื้นด้านใน คราวนี้มูยองกระโดดเบาๆ แล้วจับขอบบนสุดของรั้วเอาไว้ แม้ความสูงนั้นจะไม่ได้สูงเท่ากบกำแพงเมื่อครู แต่เสียงดังเอี๊ยดอ๊าดนี้ก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกถึงความปลอดภัยเลยสักนิด

"ฉันล่ะเกลียดการปีนกำแพงที่สุดเลย"

ดูเหมือนใจยังงังก็ไม่วู้แฮะ

มูยองพิมพ์แบบนั้นและกระโดดขึ้นรั้วลวดหนามอย่างสบายๆ คราวนี้ไม่มีที่ให้ย่น เขาเลยต้องทิ้งตัวลงสู่พื้นด้านล่างโดยฉับพลัน การลงสู่พื้นในท่าสองขาคุ่นั้นดูทุลักทุเลไม่เป็นธรรมชาติเลยสักนิด

จุดที่มูยองข้ามกำแพงมาคืออาคารเสริมซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องสมุด ที่นี้มีสิ่งปลูกสร้างมากมาย ทั้งอาคารเรียนหลักหนึ่ง อาคารเรียนหลักสอง อาคารใหม่

อาคารเสริม โรงยิม ไปจนถึงหอประชุม ทุกสิ่งปลูกสร้างของที่นี่ล้วนมีพื้นที่ภายในกว้างขวางสมกับเป็นโรงเรียนที่มีผู้อำนวยการผู้รื้อรสร้างขึ้นมา

มูรยองยืนอยู่ตรงหน้าทางเข้าอาคารเสริมมองสำรวจรอบตัวอยู่สองสามครั้ง รวากับหัวขโมย แม้หลังจากดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว บรรดานักเรียนรวมไปถึงพนักงานรักษาความปลอดภัยจะถูกห้ามไม่ให้เข้าออกโรงเรียน แต่ระวังตัวไว้ก่อนก็ไม่มีอะไรเสียหาย

หลังจากดูจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้น เขาก็ขยับไม้ขยับมือ ออกคำสั่งกับเจ้าลูกไฟที่ลอยอยู่กลางอากาศ

"ทำได้ใช่ไหม"

เจ้าลูกไฟหมุนตัวเป็นวงกลมราวกับบอกว่า 'เชื่อมือได้เลย' มูรยองยื่นมือไปแตะโช้ที่คล้องมือจับประตู ก่อนมองดูผลงานของเจ้าลูกไฟ

ลูกไฟสีฟ้าลอยวนอยู่รอบๆ แม่กุกูญแจอย่างอ้อยอิ่ง ไม่นานหลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงปลดล็อกดังกริก

"เก่งมาก"

มูรยองยกยืมมูมปากพลางหยิบเหรียญสิบวอนออกมาจากกระเป๋า ก่อนที่เจ้าลูกไฟจะโอบกอดเหรียญที่ลอยขึ้นในอากาศไว้แน่น ภาพเปลวไฟที่ลุกโชนนั้นดูท่าเจ้าวางจะดีอกดีใจสุดๆ

ด้านในของอาคารเสริมวังเวงกว่าที่มองเห็นจากด้านนอก สิ่งเดียวที่ทำให้ทางเดินสว่างคือแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ภาพเบื้องหน้าอันเจียบสงัดนั้นว่างเปล่าจนรู้สึกหลอนแปลกๆ แต่มูรยองที่คุ้นชินกับมันดีก็เดินก้าวยาวๆ ไปแบบไม่ลังเลแม้แต่น้อย

ทุกๆ อย่างก้าวของมูรยองมีลูกไฟคอยส่องแสงสลับไปรอบบริเวณ เหล่าลูกไฟที่ลอยขึ้นสองฝั่งดูเหมือนกับไฟสองทาง มูรยองคอยเินเหรียญสิบวอนขึ้นหนึ่งครั้ง ทุกๆ ห้าก้าว และแล้วเขาก็มาถึงหน้าห้องสมุดที่อยู่สุดทางเดินชั้นหนึ่ง

[ห้องสมุด-ความฝันของแฮยอน]

ทันทีที่มาถึงหน้าประตู ลูกไฟดวงหนึ่งในกลุ่มก็รีบมุดเข้าไปในรูกูญแจอย่างรู้าน มูรยองหัวเราะอย่างเอ็นดู จากนั้นก็หยิบลูกกุญแจออกมาแล้วยื่นมือไป

ทางด้านบนของประตู

"ทำไงดีล่ะ คราวนี้ฉันเปิดเองได้"

กรีก

ตัวล็อกคลายออก ก่อนที่เจ้าลูกไฟจะหรีแสงลงคล้ายบั้งตึง แสงที่หรีกะพริบ จวนจะดับนั้นเหมือนกับกำลังประท้วงว่า 'ทำไมไอ้ของสิ่งนั้นถึงไปอยู่ในมือของเจ้าได้'

แทนที่จะบอกว่าได้มันมาจากนักเรียนคนที่มาขอให้ช่วย มูยองกลับ ยิ้มตาหย้อยอย่างสดใส

"อย่าห่วงเลยนะ"

เขาสัมผัสได้ถึงพลังหยินเป็นระลอกๆ ผ่านช่องว่างของประตูที่เปิดออก ด้านในห้องสมุดเงียบสงัดจนแทบจะได้ยินเสียงมดเดิน แต่มูยองก็สัมผัสได้ถึง การมีอยู่ของสิ่งอื่นในนี้

คา...นา...ทา...รา*...

หลังไล่ดูชั้นวางหนังสือไปตามตัวอักษรทีละชั้น มูยองก็มาหยุดอยู่ที่หน้าชั้น 'ซา'

"วันนี้พวกนายได้กินกันจนอิ่มแน่"

หลังพูดจบเหล่าลูกไฟก็ลอยหมุนตัวทันที มูยองตรวจดูบรรดาหนังสือ ที่ตกอยู่บนพื้นแล้วค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็นนักเรียนคนหนึ่งหอบหนังสือไว้ใน อ้อมแขนและร้องไห้โฮปราภาออกมาตรงหน้า

"...แล้วไง?"

น้ำเสียงที่ดูหงุดหงิดเอ่ยถามมูยอง ซึ่งฟังดูเหมือน 'นี่นายกำลังพูดบ้าอะไร ของนาย' มากกว่า 'แล้วไง?'

มูยองที่ยังอยู่ในท่าฟุบตะแคงหน้ากับโต๊ะขยับปากอย่างเนือยๆ

"ฉันจัดหนังสือทั้งคืนจนไม่ได้นอน..."

"..."

* การเรียงพยัญชนะของภาษาเกาหลี

สีหน้าไม่อยากจะเชื่อผุดขึ้นมาบนใบหน้าของชิงจู ดูเหมือนมีหลายสิ่งที่เขาอยากจะทำ แต่มูรยองกลับชิงโบกมือคล้ายขอร้องให้เขาช่วยอดทนไว้ก่อน

"ขอร้องละ วันนี้ไม่ไหวจริงๆ ฉันจะนอน"

"...เฮ้อ"

ชิงจูกลืนหายใจอย่างหงุดหงิด ก่อนจะโยนเสื้อวอร์มไปคลุมหน้าของมูรยองไว้ ทำเหมือนไม่อยากจะมองเห็นสภาพนั้นของอีกฝ่าย แต่กลับกลายเป็นว่า มันดันไปช่วยบังแสง ทำให้เจ้าตัวนอนสบายขึ้นเสียอย่างนั้น เขามองมูรยองที่หลับไปอย่างรวดเร็วพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบหน้า

'เขาเป็นนักเรียนที่เคยทำงานในห้องสมุดนะ'

จู่ๆ เจ้าเพื่อนคนนี้ก็มาพูดพาลำเรื่องอะไรก็ไม่รู้ตั้งแต่เช้า ซึ่งเรื่องนั้นก็คือเรื่องที่มีนิจซึ่งอยู่ห้องข้างๆ มาให้ว่าวันเมื่อก่อนนั้นเอง มูรยองยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะรับอะไรเป็นค่าตอบแทน ถึงจะยังเหลืออีกตั้งหกวันตามเวลาที่ตกลงกันไว้ แต่จนแล้วจนรอดเจ้าบ้านก็ใช้เวลาไปจัดการเรื่องนั้นทั้งวัน แถมยังไปนั่งคุยเล่นกับวิญญาณนั้นทั้งคืน

'อาจารย์ที่ดูแลห้องสมุดดีมาก พวกนักเรียนก็เลยมาแก้มือสลับปกหนังสือเล่นกัน เขาที่เป็นเจ้าหน้าที่บรรณารักษ์เลยต้องรับผิดชอบอยู่คนเดียว บ้านก็ไม่ได้กลับเพราะต้องคอยจัดการกับหนังสือพวกนั้น'

มูรยองไม่ได้บอกสาเหตุการตายของวิญญาณอย่างเคย ไม่ดี...พูดให้ถูกคือมูรยองเองก็คงไม่รู้สาเหตุนั้นมากกว่า เพราะส่วนมากพวกผีเร่ร่อนมักจำไม่ได้ว่าตัวเองตายแบบไหน

'ไม่ใช่ผีร้ายอะไรหรอก...แถมพลังวิญญาณก็อ่อนมาก แค่อวดอาทิตยขึ้นก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว'

มูรยองไม่ได้ลงรายละเอียดลึกไปมากกว่านั้น แต่ก็มากพอให้ชิงจูเดาได้แล้วว่าไปทำอะไรมา เขาก็คงจะจัดหนังสือทั้งหมดตามที่เล่าเพื่อช่วยผีที่ยังคงเศร้าโศกตนนั่น เท่านั้นยังไม่พอดูท่าเขาคงช่วยจัดมันกลับเข้าชั้นตามลำดับที่ถูกต้องเพื่อไม่ให้มันจี้ต้องลำบากด้วย

"เฮ้อ..."

เสียงถอนหายใจดังอย่างไม่จบไม่สิ้น ซึ่งจู่ที่มีจิตใจเห็นแก่ตัวในระดับพอดี ๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมมูยองต้องใช้ชีวิตอย่างทรมานขนาดนี้ ถึงมูยองจะไม่ได้บอกเขา แต่เหตุผลที่เมื่อวานเจ้าตัวรีบแก้ปัญหาในทันทีน่าจะเป็นเพราะคำคำหนึ่งที่มินจี พูดเสริมตอนกำลังจะเดินผ่านไป

'เรื่องนั้นทำฉันเครียดจนปวดท้องเลยเนี่ย'

คิมมูยองเป็นคนที่ดีต่อให้ตัวเองจะลำบากแค่ไหนก็ไม่อาจทนเห็นคนอื่น ตกที่นั่งลำบากได้ แม้คนอื่น ๆ จะแค่ปั่นเล่นไปตามประสาก็ตาม

"ไอ้คนชื่อบ๊อเฮีย"

ซึ่งจุดบัพริษะของมูยองผ่านเสื้อวอร์มดั่งปู เจ้าคนที่พอได้หลับไปครั้งหนึ่ง แล้วก็หลับสนิทกลับยังคงไม่ยอมตื่น สัมผัสจากแรงมือแค่นี้ยอมไม่ทำให้ เจ้าตัวตื่น แต่จริงๆ แล้วไม่ว่าจะตื่นหรือไม่ตื่น เขาเองก็ไม่ได้สนใจอะไรขนาดนั้น

"...อะไรเนี่ย"

"หมอนั้นมาห้องเราทำไมอะ"

ตอนนั้นเองที่เสียงอะอะดังเข้ามาในหูเขา ซึ่งจูเงยหน้าขึ้นและหันมองไปยัง จุดศูนย์รวมความสนใจของเพื่อนร่วมห้อง ตรงประตูหลังของห้องเรียนที่เปิดกว้าง อยู่ เขาเห็นคนที่สวมชุดนักเรียนอย่างเรียบร้อยตามระเบียบ

"..."

เขาค้นนั้นคือคิฮวานยอง คิฮวานยองที่ทั้งสูงทั้งหน้าตาดีจนต้องพบเจอกับ ความยากลำบากจากการเป็นคนดังตั้งแต่วันพิธีปฐมนิเทศ คิฮวานยองที่มี บรรยายากศนำกลัโบล้อมอยู่โดยรอบและไม่มีแม่แต่มารยาท คือคิฮวานยอง คนเดียวกับที่คิมมูยองมักมองด้วยสายตาระแวงระว่างตอนที่เขาเดินผ่าน ตรงทางเดินหน้าห้องเรียน

มูยองคงคิดว่าตัวเองไม่ได้แสดงท่าทีอะไร แต่ซึ่งจูมองออกมาตั้งแต่แรก แล้ว แกรมพอเห็นมูยองระแวงหมอนั้นขนาดนั้น เขาก็เลยดูออกไปถึงขั้นที่ว่า หมอนั้นไม่ใช่คนธรรมดา

คิมมูยองนะเหมือนใครซะที่ไหน หมอนั้นแค่เห็นคนสักคน (หรือแม้กระทั่ง คนตาย) ก็วิ่งกระดิกหางตึกตึกเป็นลูกหมาแล้วไม่ใช่หรือไง

เอาเหอะ...เรื่องนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับฉันสักหน่อย
พอคิดแบบนั้นซึ่งก็ละความสนใจที่มีต่อฮวานยอง ไขว่คว้าหามอนั้นจะมาที่นี้
ไม่ได้นี่นะ เขาไม่เห็นจำเป็นต้องคิดอะไรให้มากมายเหมือนคนอื่นเลย
"เรียกคิมมูรยองให้หน่อยสิ"
เขาคิดแบบนั้นจนกระทั่งชื่ออันคุ้นเคยหลุดออกมาจากปากของฮวานยอง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rCzsvk>